

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treia după Rusalii

Luni, 12 iulie: Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Prodromița

Evangelia Duminicii a treia după Rusalii

Matei 6, 22-33 (Despre grijile vieții)

Zis-a Domnul: Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc, și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Pentru că după toate acestea se străduiesc păgânii; doar știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă.

„Precum s-a mirat Sfântul Alipie noianul minunilor cu glas de de la Pecerska atunci când în bucurie, și, pregătindu-se de chilia sa a venit îngerul și a pictat călătoria spre Sfântul Munte, I-au în chip minunat icoana Adormirii Maicii Domnului, așa s-a mirat și iconarul Iordache văzând cum chipul Maicii Domnului și cel al Fiului ei, pe care nu le terminase, fuseseră plinite nu de mână omenească, și uimindu-se cântat lui Dumnezeu: Aliluia! S-a mâhnit femeia cea bolnavă că nu putea să meargă să se închine icoanei care izvora tămăduiri, dar Fecioara preaslăvită i s-a arătat în vis, poruncindu-i să se scoale degrabă și să meargă să ia binecuvântarea mult dorită. Și, pornind la drum, îndată s-a arătat desăvârșit sănătoasă, pentru care I-a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!”

**Din Acatistul Icoanei Maicii
Domnului Prodromița**

În această seară, începând cu ora 22.00, la Mănăstirea „Tuturor Sfinților Români” Bucium, se va oficia slujbă de priveghere de noapte, întru cinstirea icoanei făcătoare de minuni „Maica Domnului Prodromița”. Această icoană a fost realizată la mănăstirea Bucium de pictorul Iordache Nicolau, în anul 1863, la comanda a doi călugări atoniți, Nifon și Nectarie. Chipul Maicii Domnului și al Pruncului au fost însă pictate în mod miraculos, icoana fiind considerată ca „nefăcută de mână omenească”.

Cuvinte care ating esența noastră

Evangelhia Duminicii a III-a după Rusalii, în care ne aflăm astăzi, ne-a oferit un fragment din cuvântarea rostită de Mântuitorul Iisus Hristos la începutul activității sale – o cuvântare cu caracter programatic în care, prin exemple concrete, a arătat limitele Legii Vechi, dar și cât de departe se află contemporanii săi întru împlinirea în duh a prevederilor acestei Legi.

Fragmentul din capitolul al VI-lea din Evangelhia de la Matei, conține în sine mai multe paradoxuri – exprimări care sunt greu de acceptat pentru logica noastră omenească. Întâi de toate – spune Mântuitorul Iisus Hristos, luminătorul trupului este ochiul: *“Dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat”*. Dar lumina, întru cele dinlăuntru ale noastre, nu intră prin ochi! Există un organ prin care ne aflăm în continuu contact cu lumina: pielea. Prin piele lumina intră întru cele dinlăuntru ale noastre. Vedeți, ne aflăm în perioada de vacanță. Unii dintre frații noștri merg la mare să se bronzeze, nu ca să își coloreze pielea, ci ca prin piele lumina să poată intra întru cele dinlăuntru ale noastre, pentru sănătatea fizică a omului.

Este clar că Mântuitorul nu abordează ochiul din punctul de vedere fiziologic, pentru că El însuși o spune de mai multe ori contemporanilor săi că oamenii pot avea ochi și să nu vadă. Și, de multe ori, sunt oameni care nu văd – orbi – care s-au dovedit mult mai bine văzători întru cele duhovnicești decât cei ce aveau vedere bună. Se referă Mântuitorul la un alt tip de vedere: la ceea ce se prelucrează la nivelul sufletului, din ceea ce văd ochii. Avea să spună Sfântul Ioan în prima sa Epistolă duhovnicească că păcatul ademenește conștiința omului prin pofta ochilor, prin pofta inimii și prin trufia vieții. Nici el nu se referea la ce văd ochii, ci la ceea ce se prelucrează la nivelul sufletului din ceea ce omul vede.

Privit din această perspectivă, ochiul uman trebuie educat. Vedeți ce frumoasă este copilăria, căci vedem în nevinovăția copilului cum acesta exprimă în cuvinte imediat ceea ce vede. El nu mai stă să analizeze dacă deranjează pe cineva sau dacă trebuie să fie diplomat. Copilul este direct, spune direct ceea ce vede, chiar dacă uneori supără pe cei din jur. Tocmai pentru că nu are acest antrenament al „filtrului vederii” pe care îl dă vederea duhovnicească. E nevoie în toate să purtăm mare grijă de ceea ce vedem. Mai mult ca oricând, ochiul omenesc a căpătat o greutate mare în raport cu celelalte organe perceptivă ale omului. Cu ochiul vedem, cu ochiul suntem informați, cu ochiul exprimăm ceea ce simțim. Adeseori, vorbind cu cineva și dorind să ne facem bine înțeleși, îi spunem: *“Uită-te în ochii mei!”*. Pentru că ochiul fizic exprimă trăiri interioare cu totul tainice pentru celelalte organe perceptibile ale omului. Și Ioan, ucenicul cel iubit, avea să spună despre Mântuitorul Iisus Hristos: *„Ce am văzut și am auzit, vă vestim și vouă, ca și voi să aveți împărtășire cu noi”* (I Ioan 1,3).

Cum poți face educație propriului ochi, când el se deplasează instinctiv spre a vedea ceea ce nu este folositor, nici conștiinței și nici sufletului omenesc. E nevoie, nu de restricții, așa cum ne-am așteptat – „Nu ai voie să vezi asta! Să nu te uiți la asta! Să nu vezi cealaltă!”. Dimpotrivă, este nevoie de exercițiu pentru ca

ochiul să vadă mai mult, să vadă duhovnicește. Este nevoie a folosi ochiul fizic dându-i întotdeauna sarcini sufletești ca să vadă ceea ce este ziditor pentru mine. ...Trecea călugărul cu ucenicul pe drum. Pe marginea drumului era un animal, o vietate moartă. Mergând mai departe ucenicul îi spune călugărului: „Ce urât mirosea!”, și călugărul îi spune: „Tu nu ai văzut ce ochi frumoși avea!” A văzut ceva frumos, cu aceiași ochi cu care s-a uitat și ucenicul și nu a văzut nimic.

E nevoie să ne educăm duhovnicește, pentru că ne confruntăm în vremea aceasta în care trăim cu un asalt al provocărilor demolatoare de suflet, care intră prin ochi. Toate felurile de ecrane în variate forme ne provoacă, de fapt, prin ochiul nostru indisciplinat, needucat. Uneori vedem lucruri care nu ar trebui să ne intereseze. Alteori folosim privirea pentru a iscodi, prin intermediul operatorilor care lucrează la diferitele instituții mass-media, să iscodim în viața oamenilor, să vedem. Dacă s-ar putea, am prefera tipul de comportament „gaura cheii”: să vezi, fără să fii văzut!

Acesta este marele dezavantaj al celor care se lasă pradă unei zăboviri mai îndelungate în fata unui ecran: vezi de toate, iar tu nu poți fi văzut, deconspirat. Adeseori îi surprindem pe copii, atunci când privesc la televizor, la câte o piesă de teatru sau la câte un film pentru copii, cum în fața televizorului încep a striga, a anunța pe cel care urmează să fie lovit sau să fie prins într-o capcană. Strigă, pentru că vrea să își ajute personajul. Au reacție. Noi însă știm ca nu are rost să strigăm în fata unui ecran, pentru că oricum nu ne aude, nu ne vede nimeni. Și rămânem mai departe, încercând rating-ul diferitelor televiziuni, chiar dacă acestea nu exprimă orientarea noastră. Și când te gândești că prin ceea ce urmărești pe ecran, înmulțești rating-ul unor emisiuni și programe demolatoare de suflet. Acuzăm imoralitatea promovată prin mass-media, dar o alimentăm prin ceea ce urmărim!

Spune mai departe Mântuitorul Iisus Hristos: *„Nu puteți sluji la doi domni!”*. Păi, noi suntem „maestrii” slujbei la mai mulți stăpâni. La ora actuală am făcut din compromisul personal un fel de crez. Fiecare dintre noi lucrează pe două sau trei planuri. Și atunci când e vorba de joburi sunt preferate cele alternante, sau „simbioze” între mai multe servicii pentru ca omul să câștige mai mult. La fel și cu relațiile noastre cu lumea: ne sensibilizează cu ușurință „săracul hoț”, iar dacă avem vreun interes, ne și solidarizăm cu el, Ori, Mântuitorul este ferm: *„Nu puteți sluji la doi domni!”*, și precizează: *„Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona!”*.

Mamona, în vechile credințe păgâne, era zeul bogăției, sau zeul banului. Astăzi, chiar și cei credincioși, ne uităm mai mult la bani decât la icoane, mai mult la materie decât la spirit, mai mult la interes, decât la ideal. Este un fel de a ne trăda nu doar credința, ne trădăm o identitate, ne trădăm un neam, ne trădăm părinții, moșii și strămoșii noștri. Iată pentru care motiv nu este bine să facem compromisuri. Nu ne putem amesteca credința noastră, tradițiile noastre, cu fel și fel de propuneri, mai mult sau mai puțin morale. Se produce în timpul în care trăim nu numai o invazie de pseudocredințe, ci și o continuă denaturare a credinței. Fraților, să fim sinceri: din ce în ce mai mult și credința noastră parcă slăbește.

(continuare în pagina a treia)

A mai apărut și această provocare, trimisă de la Dumnezeu, așa spune eu, pentru ca noi să înțelegem că trebuie nu doar să ne protejăm unii pe alții și să ne protejăm pe noi înșine. Ci, să înțelegem că, în toată ecuația aceasta atât de complexă a luptelor cu bolile care ne atacă trupește, e importantă cultivarea sufletului. Sufletul nostru este mai presus decât toate. Viața noastră nu se referă la o clipă sau alta în care o bucurie trecătoare sau o plăcere efemeră ne distrag dinspre scopul și esența vieții. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona!” - Poate că asta ar trebui să spunem ochilor noștri de fiecare dată când suntem tentați de a vedea ceea ce nu este de folos sufletului.

Există apoi între afirmațiile rostite de Mântuitorul Iisus Hristos una și mai greu de acceptat: „Să nu vă îngrijiți pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca, pentru viața voastră cu ce va veți hrăni, ca toate acestea le cauta păgânii. Luați aminte la păsările cerului, pe care Dumnezeu le hrănește! Luați aminte la crinii câmpului pe care Dumnezeu îi înveșmântează mai cu slavă și mai frumos decât orice vesmânt pe care l-ar putea face omul!”. Și așa este! Cât de insensibili trecem noi astăzi pe lângă frumusețile naturii. Nu ne dăm seama cât de multe lucruri avem de învățat de la o plantă, de la o floare. Câtă frumusețe a răsădit Dumnezeu în niște flori care după doar câteva zile se ofilesc, se usucă și dispar. De ce? Și pentru faptul că ele împlinesc un rol important în ambientul relației dintre floră și faună, dar și pentru faptul că Dumnezeu ne sugerează frumuseți la care ar trebui să ne uităm. E adevărat că sunt frumuseți trecătoare, dar frumuseți care pot rămâne în sufletele noastre.

Și chiar să nu purtăm grijă de nimic? Aici trebuie făcută distincția între îngrijire și îngrijorare. Vedeți, Mântuitorul spune „Să nu vă îngrijiți” nu spune „Sa nu vă îngrijorați”. E o diferență mare între cele două cuvinte. A te îngriji înseamnă a te privi în ansamblu cu grijă, cu luare-aminte. A te îngrijora înseamnă a te teme, a te preocupa, a te frământa. Îngrijirea e o stare pozitivă, îngrijorarea e o stare negativă. A ne îngriji – ne cheamă Mântuitorul Iisus Hristos. Adică a purta grijă de noi atât cât este

necesar. Completa chiar, zicând: „Ajunge zilei răutatea (greutatea) ei!” (Matei 6,34).

Să nu vă îngrijiți pentru ziua de mâine! - Dar poți oare să nu te îngrijești pentru ziua de mâine? Într-un magazin, în marketuri, cu gândul de a cumpăra un produs sau două. Dar grija pentru mâine nu mă lasă să ies doar cu ele din magazin. Cumpăr mult mai multe, argumentând cu acel „dacă”: dacă am nevoie, dacă va fi nevoie, dacă trebuie asta? Și te trezești făcând niște acumulări nejustificate în baza unor raționamente false. Asta înseamnă a te îngriji: a lua aminte la ființa proprie în ansamblul ei – trup și suflet. Tare mai suntem trupești! Tare ne mai îngrijim de cele ale trupului și uităm de cele ale sufletului. Eu nu am prea auzit, și nu prea am văzut în lumea asta, bătută cumplit de pandemie, vreun om care să se bucure pentru așa ceva. Pentru că judecam lucrurile trupește, și nu suntem încă capabili de a distinge înțelesuri duhovnicești pentru viață.

Ce spunea Mântuitorul Iisus Hristos: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și dreptatea lui și toate celelalte se vor adăuga vouă!”. Și aici e un paradox: „.....și toate celelalte se vor adăuga vouă”, nu: „...se vor face vouă”. Adică, Împărăția lui Dumnezeu pe care o căutăm sufletește nu poate suplini în totalitate lipsurile vieții pământești. Ea are un caracter adăugitor la toate celelalte preocupări firești și omenești. Deci, să caut Împărăția lui Dumnezeu dar eu să nu fac nimic, doar gândindu-mă la cele ale lui Dumnezeu? - Nu vrea asta Dumnezeu! Dumnezeu ne vrea dinamici, ne vrea lucrători în lumea asta. Dumnezeu vrea ca Împărăția pe care sufletul nostru o caută, și uneori, în crâmpie de trăiri, reușește să o descopere, să o împărtășească lumii. Să așeze câte o cărămidă la edificarea Împărăției lui Dumnezeu în lumea aceasta, prin experiențele sale duhovnicești.

Iată câteva înțelesuri pentru minte și pentru suflet din pericopa evanghelică a acestei duminici, cu sentințe rostite de Mântuitorul Iisus Hristos ce conțin adevăruri profunde pentru mântuirea noastră!

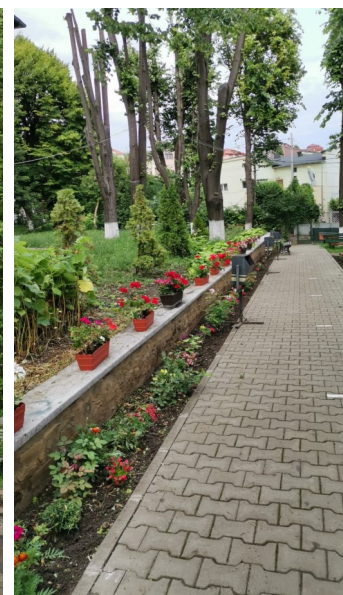
Pr. Mihai Mărgineanu

Cronică parohială

Amenajare, înfrumusețare și ecologizare în curtea bisericii noastre

În cursul săptămânii care s-a încheiat au avut loc mai multe lucrări de ecologizare în parcul parohiei.

Mulțumim tuturor celor care s-au ostenit! Dumnezeu să le răsplătească însușit jertfelnicia. *(Cronicar)*

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,

ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,

tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,
Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ **Duminică, 11 iulie 2021**

08:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18.00 Acatistul Maicii Domnului Prodroimița

◆ **Vineri, 17 iulie 2021**

18:00 Slujba Agheasmei și a Sfântului Maslu,

în cadrul căreia credincioșii se pot închina la

moaștele Sf. Ap. Iacov, ruda Domnului (a

cărui Epistolă Sobornicească constituie

argument peste veacuri pentru instituirea

acestei Taine); citirea pomelnicelor care se

poartă la biserica noastră

* Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care

doresc

◆ **Sâmbătă, 18 iulie 2021**

07:00 Utrenia și Sfânta Liturghie

18:00 Slujba Vecerniei

Străinul

Valentin Popovici

E noapte rece; vântul bate cu șuieratul lui prelung,
și din ecouri depărtate, atâtea gânduri mă ajung.
Ce bine e să fiu acasă, să știu că am destul câștig
Să nu mă chinuie nici foamea, nici să nu rabd pe drum de frig.

Ce bun a fost cu mine Domnul, că nu știu să-I mulțumesc,
Cum L-aș primi să știu că vine, să-mi fie oaspete ceresc.
Și-n jocul straniu de lumină, al flăcărilor din cuptor,
Pe gene-mi cade toropeala, și adormii așa de ușor...

Deodată o bătaie-n poartă... tresar... e cineva pe drum!
Mă uit la oră: E târzie! Numai tâlharii umblă-acum!
Răsună iarăși o bătaie, și încă alte două-trei.
Și strig atunci: "Cine-i acolo? E cam târziu acum, ce vrei?"

Și glasul de-afară-mi spune: "Vin dintr-un loc îndepărtat;
Umblat-am cale lungă astăzi; sunt obosit și s-a-nnoptat.
N-ai vrea căldura dinlăuntru s-o-mparți cu mine pân la zi?
Ți-aș mulțumi cum știu mai bine, și-n rugăciuni te-oi pomeni.

Primește-mă doar până mâine că am nainte un drum lung
N-ai vrea din colțul tău de pâine, să-mi dai și foamea să-mi
alung?"
Mă strecurai lângă fereastră, să-l văd prin geamul aburit;
Era urât și plin de zdrențe, părea murdar și obosit.

"Nu cer decât un colț de pâine, uscat de este, să mi-l dai;
Și dorm și jos pe-o rogojină, doar milă rogu-te să ai!"
Gânditu-m-am o clipă lungă, și i-am strigat apoi răstit:
"Străine, du-te mai departe, aici nu-i han de găzduit!"

Ce n-ai gândit mai dinainte unde-ai să dormi, ce-ai să
mănânci?
E prea târziu să-mi bați la poartă, e prea târziu să mi te
plângi!"
I-am auzit cum pașii afară, încet, încet s-au depărtat...
Până ce-n liniște doar vântul, a mai rămas stăpân pe sat.

Și, mulțumit, în patul moale am adormit apoi curând
Dar am avut în neagra noapte un vis ce nu-l mai uit nicicând.
Parcă dintr-un nor de lumină, Domnul Iisus se cobora,
și-n casa mea venea să-mi spună, ce nimeni altul nu știa.

Credeam că-mi va vorbi de bine; va lăuda tot ce-am muncit...
Dar S-a apropiat de mine și trist cu lacrimi mi-a grăit:
"Prietene, am vrut azi noapte să înnopez în casa ta;
Din pâinea ta, am vrut la cină să iau un colț, ca partea Mea.

Dar mi-ai răspuns că pentru Mine, tu n-ai nici pâine și nici
pat,
și M-ai lăsat în frig afară, să plec flămând și întristat.
Căsuța ta nu era mică să-ncap și eu să dorm în ea;
De ce nu vrei să ai la masă, un ostenit în casa ta?"

Și m-a privit cu ochii umezi până când norul s-a luat...
și-am înțeles că El fusese, pribeagul ce L-am alungat.
Trezit din somn, de-nfiorare, am alergat afară-n frig...
și-am început în gura mare, străinul înapoi să-l strig.

Dar vai, demult plecase omul în întunerecul pustiu...
Doar vântul îmi striga din ramuri,
că mă trezisem prea târziu...

(Text cules și propus de Pr. Florin-Aurel Călugăru)